Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 202 808 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. VERGAUWE**
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient per brief van 29 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juni 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest van 25 februari 2016 met nummer X vernietigt de Raad de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2016 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 11 maart 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[…] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.03.2014 werd ingediend door :
[…]
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Volgens de beschikbare informatie in het administratief dossier verblijft betrokkene in België sinds 2014 (huidige aanvraag 9bis is zijn eerste bewijs van aanwezigheid op het grondgebied). Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 26.06.2014, 06.11.2014 en op 12.01.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.
Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.
Betrokkene verwijst naar de toestand in Oekraïne (waar de situatie geheel instabiel zou zijn), echter dit vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.
Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over financiële middelen beschikt om zich naar het buitenland te verplaatsten als buitengewone omstandigheid. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enige vorm van bewijs. Het staat betrokkene vrij om zijn terugreis op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.
Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf (gedurende de asielprocedure van hun moeder, mevrouw O.S. – R.R.[…]) en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo

normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op het laatste voorgelegde schoolattest (dat zich in het administratief dossier bevindt) betrekking heeft op het schooljaar 2014-2015 en dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zijn kinderen tot op heden schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.
Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen de Nederlandse taal beheersen en dat zij zowel op taalvlak als op pedagogisch vlak volledig afhankelijk zijn de Belgische (Vlaamse) schoolinrichting en onderwijsopbouw en dat zij geen enkele band meer hebben met het Oekraïnse onderwijssysteem. Dit argument kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Oekraïns zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Oekraïns, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.
Bovendien merken we op dat de kinderen van betrokkene in 2011 in België zijn aangekomen. Zijn oudste zoon was op dat ogenblik reeds 15 jaar oud en zijn jongste dochter (bij aankomst in België) 7 jaar (een paar dagen na aankomst in België). Dit houdt in dat de kinderen van betrokkene reeds enig onderwijs genoten hadden in Oekraïne, voor hun komst naar België. Tenslotte merken we op dat betrokkene zelf geen enkel attest voorlegt van eventuele lessen Nederlands en geen enkel bewijs dat hij eventueel Nederlands zou spreken. Zijn vrouw legt één deelcertificaat voor van Nederlandse taallessen, niveau A & B breakthrough. Dit ondermijnt verder de stelling dat zijn kinderen op taalvlak volledig afhankelijk zouden zijn van de Belgische schoolinrichting en onderwijsopbouw. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.
Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.
Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 5 en artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.
De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene een geïntegreerd gezin zou vormen, dat minstens zijn echtgenote de Nederlandse taal zou spreken, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in het Rijk, dat hij zich bewust zou zijn van de maatschappelijke structuren en culturele eigenheden van onze samenleving, dat hij eerbiedig en verwachtingsvol zou deelnemen aan onze samenleving en dat hij werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Eveneens op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 11 maart 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer:
[…]
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod: Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 06.11.2014.

Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 12.01.2015. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.
Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.
Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.01.2015."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een eerste, tweede en derde middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[…] Verzoeker heeft een aanvraag ingediend overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingwet dat bepaalt:

[…]

Een aanvraag overeenkomst art. 9 bis wordt ingediend door een persoon die meestal illegaal in het land verblijft hetgeen eveneens kan gesteld worden t.a.v. iemand die een inreisverbod heeft en aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het verzoek van verzoeker werd onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verweerder verliest uit het oog dat verzoeker en zijn gezin afkomstig is van Donetsk.

Het is algemeen gekend dat deze streek gebukt gaat onder een burgeroorlog en dat het voor verzoeker uiteraard bijzonder moeilijk is om in die omstandigheden terug te keren naar hun plaats van herkomst, zeker nu zij jarenlang verblijf hebben gehouden in het westen.

Verweerder houdt aldus op geen enkele manier rekening met de actuele toestand in het land van herkomst.

Hij houdt voor dat verzoeker het persoonlijke bewijs zou moeten leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Dit motief getuigt van weinig realiteitszin.

Hoe kan iemand uit een gebied waar een burgeroorlog woedt het persoonlijk bewijs leveren dat zijn leven in gevaar is.

Het bewijs is enkel geleverd wanneer zijn fysieke of psychische integriteit is getroffen, m.a.w. wanneer hij het slachtoffer is geworden van een oorlogsdaad.

In een oorlogsgebied is iedereen een potentieel slachtoffer en in een burgeroorlog is dit niet minder.

Ofwel erkent men de toestand aldaar als gebied waar een burgeroorlog heest ofwel negeert men deze toestand en stelt men dat de toestand in Donetsk peis en vree is.

Het is evident dat van dit laatste geen sprake kan zijn zodat het al even duidelijk is dat het leven van verzoeker en zijn gezin in zijn land in gevaar is.

Daarenboven neemt eren aanvraag zoals door verweerder voorgesteld een onbepaalde tijd in beslag met alle gevaren vandien.

Er is dan ook wel degelijk sprake van een buitengewone omstandigheid die het verzoeker bijzonder moeilijk maakt om de procedure via de gewone weg op te starten en verder te zetten voor een termijn waarvan enkel verweerder de einddatum kent.

2. Schending van art. 8, 1 E.V.R.M. dat bepaalt:

"Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.
Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd zijn met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kunnen krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.

3. Schending van art. 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

[…]
Het belang van het kind primeert derhalve.

Het is evident dat de genomen beslissing en het hieraan gekoppelde bevel ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen beslissing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren nl. dat de kinderen samen met hun ouders een gezin kunnen vormen in België.

In die zin is de motivering dan ook niet afdoende."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk is wegens het gebrek aan

buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt voor elk van de door verzoeker aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aangenomen. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar nul dagen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissingen niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buiten-gewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regel-matig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.6. Verweerder oordeelde in casu dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is omdat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd kan indienen in het Rijk.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift de situatie van een onwettig verblijvende vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gelijkstelt met de situatie

van een onwettig verblijvende vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient, hem in het kader van de eerste bestreden beslissing geenszins een inreisverbod werd tegengeworpen. Zoals verzoeker terecht stelt werd zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De Raad ziet de relevantie van voormelde passage in het verzoekschrift dan ook niet in.

2.8. Verzoeker benadrukt het gegeven dat hij afkomstig is van Donetsk, waarbij hij aangeeft dat verweerder op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de actuele toestand aldaar. Hij betoogt dat het algemeen bekend is dat de streek gebukt gaat onder een burgeroorlog.

2.9. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde omstandigheid dat "*de situatie in Oekraïne [thans] geheel instabiel [is]" en dat "de veiligheid (…) niet [kan] worden gegarandeerd".* Zo wordt gesteld: "*Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst naar de toestand in Oekraïne (waar de situatie geheel instabiel zou zijn), echter dit vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn."* Verzoeker stelt dat voormelde afweging getuigt van *"weinig realiteitszin"*, doch hiermee toont hij niet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is.

2.10. Waar verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit een gebied waar een burgeroorlog woedt waarbij iedereen een potentieel slachtoffer is, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag enkel stelde *'thans is de situatie in Oekraïne geheel instabiel en kan de veiligheid van mijn verzoekers, […], er niet worden gegarandeerd".* Verzoeker is verder in gebreke gebleven ook maar enig begin van bewijs te leveren van een gevaar voor zijn leven, dan wel van het gegeven dat de situatie in Oekraïne zodanig problematisch is dat de loutere aanwezigheid op het grondgebied reeds een risico op het leven inhoudt. Verzoeker betoogt dat dergelijk bewijs enkel zou kunnen worden geleverd wanneer hij reeds het slachtoffer is geworden van een oorlogsdaad, doch nergens in de eerste bestreden beslissing leest de Raad dat dit de gehanteerde maatstaf van het te leveren bewijs is. Het is ook niet zo dat verweerder op ongenuanceerde wijze ofwel dient te aanvaarden dat er sprake is van een burgeroorlog ofwel dient te stellen dat de toestand *"peis en vree"* is zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Ook het zonder meer verwijzen naar "*alle gevaren vandien"* waaraan men gedurende een onbepaalde tijd zal worden blootgesteld tijdens het doorlopen van de aanvraagprocedure in het land van herkomst, kan niet volstaan om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien ook op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoeker zou dienen terug te keren naar specifiek de streek van Donetsk waar hij de burgeroorlog situeert. Het staat verzoeker vrij zich naar een andere gebied in Oekraïne te begeven. Ten slotte kan de Raad ook nog opmerken dat de bestreden beslissingen verzoeker niet verhinderen om, indien hij alsnog van oordeel is dat zijn leven in gevaar is in zijn herkomstland, een asielaanvraag in te dienen. In het licht van bovenstaande vaststellingen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat de ingeroepen instabiele situatie in Oekraïne ten onrechte niet werd aangenomen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De enkele overtuiging van verzoeker dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, volstaat niet.

2.11. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en stelt dat het *"evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt"*, wijst de Raad erop dat het verblijf werd geweigerd ten aanzien van elk van de gezinsleden, waarbij zij allen op onwettige wijze op het grondgebied verblijven en er bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. De bestreden beslissingen strekken er dan ook niet toe verzoeker te scheiden van zijn gezinsleden. Deze vaststelling volstaat reeds opdat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, in het licht van het door verzoeker geschonden geachte recht op een gezinsleven. Waar verzoeker nog verwijst naar "*humanitaire overwegingen"* die zich verzetten tegen "*deze beslissing*" , kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet verduidelijkt welke humanitaire overwegingen – die onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden ressorteren – zijn zaak kenmerken en waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad – losstaand van de vraag in welke mate deze schending op ontvankelijke wijze kan worden opgeworpen, gezien de bestreden beslissingen niet aan verzoekers kinderen zijn geadresseerd

en zij ook geen procespartij zijn in huidig geschil – vooreerst op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet duidt op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wat betreft het in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag verankerde hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat het bezwaarlijk kan volstaan zonder meer te poneren dat *"de genomen beslissing en het hieraan gekoppelde bevel ingaat tegen bovenvermelde bepaling"*. Verzoeker betoogt verder dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen de genomen beslissing en wat "*in normale omstandigheden*" zou moeten gebeuren. Verzoeker toont echter niet aan waarom in zijn geval dat *"de kinderen samen met hun ouders een gezin kunnen vormen in België"*, zou dienen te worden beschouwd als de "*normale omstandigheden"*. De Raad herhaalt nogmaals dat het gehele gezin op onwettige wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. Verder wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk werd ingegaan op de situatie van de minderjarige kinderen, met name hun scholing en hun afhankelijkheid, zowel op taalkundig als pedagogisch vlak, van de Belgische schoolinrichting. Verzoeker laat deze overwegingen in de eerste bestreden beslissing evenwel volledig onbesproken. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechten-verdrag wordt niet aangetoond.

2.13. De aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet nader uitgewerkt waardoor dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA